

De cara al 1er de Maig

treball

PROLETARIAT DE TOTS
ELS PAÏSOS. UNIU-VOS!

òrgan central del

Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 387

Barcelona, 9 d'abril del 1.974

PREU : 8 ptes.

Editorial

Fem convergir les lluites d'avui en vastes accions generalitzades

En apropar-se el Primer de Maig els comunistes, tots els lluitadors obrers i revolucionaris de Catalunya, s'interroguen i discuteixen sobre la millor manera de commemorar enguany la JORNADA INTERNACIONAL DELS TREBALLADORS.

L'acceleració del ritme de desenvolupament de les lluites obreres i populars i del procés de descomposició del règim dictatorial franquista després de la constitució del govern Arias Navarro -sobretot a partir del fatídic consell de ministres del primer de març les conseqüències del qual analitza la Declaració del C.E. del P.S.U.C. del 16 de març, apareguda al número anterior de TREBALL- determina que estigui en l'ambient i s'estengui la convicció que aquest any pot fer-se i ha de fer-se una commemoració del Primer de Maig que marqui una fita en la lluita en defensa dels drets i reivindicacions dels treballadors i d'altres sectors del poble, en el combat per la llibertat i el socialisme.

Hi contribueix també el record dels actes commemoratius realitzats l'any passat, especialment la concentració convocada per l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA que va aplegar més de 10.000 persones a Sant Cugat del Vallès la tarda del 1er. de maig.

Aquest record indueix alguns a proposar des d'ara que l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA convoqui un acte similar i donen per aconseguit que si així ho fes tindria un èxit superior a la concentració de Sant Cugat del 1.973.

Convé de tenir en compte, però, que l'èxit d'aquella concentració fou essencialment el fruit d'un mes d'abril d'accions d'una amplitud sense precedents.

Com se sap, el dia 3 va ser mort a trets per la policia l'obrer de la Tèrmica de Sant Adrià de Besòs Manuel Fernández Márquez, que juntament amb els seus companys de treball es trobava en vaga per reclamar l'augment dels seus salaris i altres reivindicacions legítimes.

En conèixer-se el crim es van produir aturs i altres actes de protesta a més de 200 empreses, amb un cens superior als 150.000 treballadors, i a la majoria dels centres d'estudi de les ciutats industrials catalanes, com també nombroses manifestacions de carrer. De la seva banda, l'Església, els Col·legis professionals i la totalitat de les organitzacions i moviments d'oposició de Catalunya varen condemnar públicament l'assassinat d'en Fernández Márquez. A Cerdanyola-Ripollet es va realitzar el 5 d'abril una vaga de tot el poble amb tancament d'empreses, escoles, botigues, cafès, etc. i una manifestació al carrer amb més de 10.000 persones. I a les portes del 1er. de maig es va desfermar a la SEAT de Barcelona una vaga general a la qual l'empresa va respondre tancant la fàbrica fins el 2 de maig. Finalment, el 30 d'abril hi va haver múltiples accions parcials, especialment a l'àrea metropolitana barcelonina, i el 1er. de maig al matí es van fer nombroses excursions col·lectives al camp organitzades als barris de Barceloneta i a les ciutats del seu cinturó industrial- a les quals van participar centenars de persones que, a la tarda, es van traslladar col·lectivament a Sant Cugat.

Tot això va crear condicions favorables per a que la convocatòria de l'AS-

SEMBLEA DE CATALUNYA -que va tenir l'encert de cridar a un acte "legal", a celebrar en una església- fos rebuda amb simpatia per la immensa majoria de la població i mobilitzés milers de treballadors i antifranquistes.

D'aquí la nostra convicció que per tal de preparar degudament un gran Primer de Maig del 1.974 cal, de bell antuvi, impulsar i estendre les accions en marxa. Creiem fermament que el desenvolupament del boicot als autobusos (com a resposta a l'augment de preu dels passatges) que ja abasta a Santa Coloma, Terrassa i Tarragona; de les accions reivindicatives coordinades com és ara la que estan lliurant els obrers del ram de l'aigua del tèxtil, o de la protesta contra la contrareforma de l'ensenyament d'en Martínez Esteruelas, que es generalitza a Facultats i Instituts, és el millor mitjà de treballar per tal que els actes commemoratius del DIA INTERNACIONAL DELS TREBALLADORS assoleixin encara més gran ressonància que l'any passat. La convergència de totes les lluites en curs en una o varies accions generalitzades fóra un pas capital cap a la Vaga General Política i la Vaga Nacional.

Naturalment, cal programar i preparar des d'ara accions commemoratives concretes pel 30 d'abril a cada centre de treball o d'estudi, a cada barri o localitat, i organitzar sortides i altres actes a nivell local pel matí del 1er. de maig que facilitin la concentració a la tarda de milers de persones a l'acte o actes generals que es puguin convocar.

Tal com ho veiem, correspon a les Comissions obreres (d'ésser possible d'acord amb els altres moviments de masses i amb l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA) determinar les accions generals a realitzar el proper 1er. de maig i assumir el principal paper en l'organització de les mateixes.

Els comunistes hem de treballar per tal que aquestes accions s'acordin de la manera més col·lectiva i democràtica possible, amb la deguda antelació, i perquè -com es va aconseguir l'any passat a la concentració de Sant Cugat- ofereixin a tots els qui hi participin la màxima protecció possible enfront d'eventuals intents policíacs d'impedir-les o dissoldre-les.

L'esforç principal dels comunistes ha d'adreçar-se, però, com hem dit abans, a impulsar les accions en marxa contra l'alça dels preus, per l'augment dels salaris, per l'abolició de la pena de mort i per l'amnistia, per les llibertats polítiques i sindicals.

El desenvolupament i la coordinació d'aquestes accions seran decisius no solament per donar el degut relleu a la commemoració de la JORNADA INTERNACIONAL DELS TREBALLADORS, sinó també per al desenvolupament posterior del combat pel canvi democràtic.

"una àmplia amnistia"

La revista SERRA D'OR de març s'obre amb un editorial titulat "CAP A LA RECONCILIACIÓ", on es demana, amb paraules d'una homilia de l'abat de Montserrat, "una àmplia amnistia sense la qual és impossible la reconciliació".

L'Església, tot avançant pel camí d'allunyar-se del poder dictatorial i de fer seus els problemes més apressants de la societat espanyola, planteja ara l'exigència, pregonament sentida, de l'AMNISTIA per a tots els presos i exiliats polítics. "Avui -escriu en Miret Magdalena al darrer número de la revista "Triunfo"- el canvi que han fet els temps fa que demanem per davant de tot, bisbes i fidels, aquesta Amnistia, aquest jubileu, aquest Any Sant, per als que pateixen en el pla polític..."

Es diu que la darrera Conferència Episcopal ha fet arribar al Govern la petició d'amnistia. Esperem que aquesta demanda es faci pública per unir-se a la que van fer tots els advocats espanyols al seu Congrés de León, per sumar-se al clamor nacional que ha de donar realitat a l'Amnistia.

Una altra presa de posició important ha estat el comentari pastoral publicat a "Església d'Urgell", òrgan oficial del bisbat de La Seu, signat pel prelat Monsenyor Martí Alanís, que dona un ferm suport a l'homilia del bisbe Añoveros i es té els seus plantejaments a la situació

a Catalunya: "Les nostres cultures regionals, i amb això em refereixo també a Catalunya, estan amenaçades. Les causes són diverses: Els fenòmens de la universalització de la cultura, la manca de comprensió al si de l'opinió pública de les regions centrals i ELS SISTEMES QUE FUNCIONEN A LA INSTITUCIÓ DOCENT I ALS MITJANS DE COMUNICACIÓ SOCIAL".

De la seva banda el cardenal Tarancón -de visita al Vaticà quan escrivim aquestes ratlles- després de proclamar altre cop la necessitat de la reconciliació ha dit que "... l'Església és el banderer, ho ha de ser, de l'amor, de la llibertat, de la justícia i de la pau...", que "la llibertat veritable i l'autèntica pau no es poden assentar sobre les injustícies" i que l'Església ha de complir amb el seu deure "tot predicant la veritat, tot i que sigui perseguida per això".

Les constants preses de posició de nombrosos creients i sacerdots, d'organitzacions catòliques i de la jerarquia de l'Església mateixa contra la pena de mort i en defensa de la vida d'en Puig Antich, assassinat a garrot vil pel govern Arias, i llurs pronunciaments per les llibertats de reunió, associació i expressió, per les llibertats nacionals i per l'Amnistia, constitueixen una valuosa aportació al guany dels necessaris canvis democràtics.

Per l'ús oficial del català

A proposta de la delegació de l'Assemblea Permanent d'Intel·lectuals Catalans, la Comissió Permanent de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA, en la seva 7ª sessió, va acordar de llençar una campanya per l'ús oficial de la llengua catalana. Els comunistes volem, des de les planes de TREBALL, manifestar la nostra total adhesió a aquesta campanya i cridar tots els militants i simpatitzants del PSU a participar-hi activament.

La Permanent va crear una comissió encarregada de la campanya que ha elaborat un Report (editat per l'Agència API), molt útil com a material de reflexió i de treball.

Aquest document analitza en el pla teòric i històric el fenomen de l'opressió nacional de Catalunya, del qual és part destacada la prohibició de l'ús públic i oficial del català. Denuncia la política franquista de genocidi cultural contra el nostre poble, perllongament i exacerbació del centralisme tradicional de la monarquia borbònica i de l'oligarquia espanyola. Posa de manifest les lluites populars per l'emancipació nacional i les actituds de les diferents clas

ses socials i sectors del poble davant d'aquest fet. Examina les incomprensions encara existents, tant a Catalunya com a fora, respecte a la qüestió.

En les conclusions afirma: "Una campanya per l'oficialitat de la llengua catalana, per la plenitud d'ús del català i reconeixença de tots els seus drets no apareix com una iniciativa d'interès secundari, sinó com un postulat de gran interès en la lluita per les llibertats democràtiques. (...) Ha arribat el moment que les forces populars prenguin una iniciativa en aquest sentit (...) i l'Assemblea de Catalunya no pot desatendre-la".

El document fixa com a objectius: 1. La imposició de l'ús oficial de la llengua catalana. 2. Ensenyament en català, en el marc d'una transformació del sistema educatiu que el posi al servei de tot hom; protecció de les minories culturals residents a Catalunya (castellanoparlants, gallecs, aranesos, àrabs); implantant l'ensenyament en la seva llengua materna, amb aprenentatge del català com a segona llengua. 3. Llibertat real d'expressió (els mitjans de difusió "no po-

den pertànyer exclusivament a un individu o a un grup privat"), amb accés normal del català als mitjans de difusió. 4. Llibertat d'associació i reunió; restabliment i promoció de les institucions culturals catalanes entre tots els sectors de la societat.

"Cal defensar les posicions que hem esbossat en aquest report - s'hi diu no pas com a accions o mesures marginals sinó com a components fonamentals de la lluita democràtica."

La classe obrera no pot emancipar-se plenament si no aboleix alhora tota forma d'explotació i opressió. Els comunistes hem de ser els primers a posar el problema nacional a un primer pla, a degrotllar una intensa tasca d'explicació per tal de desarrelar els prejudicis encara profunds que subsisteixen. I hem de desplegar tota mena d'iniciatives tendents a imposar en la pràctica l'ús públic i oficial del català. Jordi Carbonell i Lluís Mª Xirinacs, defensant pràcticament llur dret a parlar català davant de la policia i els tribunals franquistes, ens donen un exemple de com fer-ho.

El salari de la fam

El salari mínim interprofessional ha estat definitivament fixat pel govern en 225 pessetes diàries. Això per als treballadors de més de 18 anys. El mínim es minimitza més encara per als més joves. Dels 16 als 18 anys, 138 pessetes. Dels 14 als 16 anys, 87 pessetes.

No cal emprar gaires arguments per denunciar aquest salari mínim. N'hi ha prou amb la xifra. Dues-centes vint-i-cinc pessetes quan arrosseguem els augments de preus incessants en totes aquelles coses que més necessitem. Quan aquests augments prossegueixen i tot fa preveure que prosseguiran a un ritme cada cop més frenètic. Quan, aquests dies també, es publica que el sou dels ministres és de 200.000 pessetes al mes, amb un total de 2.800.000 al cap de l'any. I aquest sí que podem ben dir que és un salari mínim perquè ben segur que cap d'ells no es limita a embutzacar-se aquesta xifra.

Els empresaris mateixos calculen el pressupost familiar d'un matrimoni amb dos fills molt per damunt del salari mínim. Tot i la lògica prudència d'aquest càlcul empresarial, surt més del doble del nou salari mínim. "Acció Empresarial", ja al desembre del 1.973, establí l'ementat pressupost en 471 pessetes diàries. L'Associació Cristiana de Dirigents el calcula, al febrer d'enguany, en 492'60.

Han començat de fer-se públiques les protestes contra el nou salari mínim. Com la de l'assemblea d'enllaços d'Arts Gràfiques de Mataró que, després de denunciar-lo, proposa que es fixi en 600 pessetes. També exigeixen aquesta quantitat diària com a mínim els treballadors de la construcció de Girona. Els de la construcció de Barcelona demanen que el salari mínim es cobri íntegrament, sense cap deducció.

Tornem a allò que dèiem en aquestes mateixes pàgines el 26 de febrer: És necessari un salari mínim de debó. I que s'elevi automàticament al ritme de les elevacions dels preus i també de la productivitat, que és fruit de l'esforç dels treballadors i només fa profit als capitalistes.

Segons diu el govern el nou salari mínim afecta més de mig milió de treballadors. Però ¿quants milions són els qui no arriben a cobrar un salari mínim real, el salari que correspon avui a les necessitats mínimes?

El problema del salari mínim vital, amb la doble escala mòbil per preus i per productivitat, exigeix una solució

ràpida. Aquesta és una reivindicació primordial i general. Una reivindicació urgent dels treballadors de la indústria, de l'agricultura, dels empleats, dels funcionaris (que aquests dies protesten per la burla de "l'augment" de les seves migrades retribucions), de tothom a tot arreu.

Tothom i a tot arreu ha de lluitar contra el decret governamental del salari mínim i aconseguir el que realment falta. Aquest decret pot ser vençut de la mateixa manera que, a molts llocs, ho ha estat el de congelació del 30 de novembre. Quan els treballadors han aplegat llur força i l'han convertida en acció, amb sentit de la negociació però amb fermesa i amb unitat, els patrons han hagut de cedir, deixant de banda les disposicions del govern, augments que han deixat força enrera el famós 14 per cent.

Es l'hora de combatre per deixar ben enrera les 225 pessetes de la fam.

Denúncia de 8 grups juvenils de Rubí

Els grups juvenils Fortitud, Grup Juvenil de la Parròquia, Foment de la Dansa, Joves del Pinar, Centre d'Activitats Schola, Societat Esportiva La Guineu, Secció de la Joventut de Rubí i Agrupament Escolta Joan Fivaller han publicat una declaració a l'opinió pública en què es denuncien les dificultats creades per grups feixistes a la bona marxa de les seves activitats culturals i recreatives. Es tracta de calúnnies, d'agressions físiques contra persones, locals i objectes, perpetrades amb la complicitat de la policia i el silenci encobridor de les autoritats.

Aquests grups, que treballen coordinadament, protesten i afirmen que es comprometen fermament "a seguir treballant en favor de la cultura i, en definitiva, de tot el que sigui a benefici de la població."

Deturem els assassins! Cap més pena de mort!

La premsa legal s'ha fet ja ressò del rumor que ja existeix una petició fiscal de QUATRE PENES DE MORT per a tres dels acusats de ser membres del FRAP (Front Revolucionari Antifeixista i Patriota) i d'haver planejat i executat la mort d'un policia el primer de maig de l'any passat a Madrid. DUES DE LES PENES DE MORT se rien per a un dels processats, que és fill del doctor Aguilar Navarro, catedràtic de Dret Internacional.

Des d'ara mateix ens hem de mobilitzar a tot arreu per impedir aquests nous assassinats que preparen els feixistes amb el mateix pretexte que el d'en Puig Antich.

Hem d'eixamplar també el moviment per l'abolició de la pena de mort, del qual donàvem diversos exemples al número anterior. Aquests dies l'Escola Superior de Ciències Socials de l'Institut Catòlic d'Estudis Socials de Barcelona (ICESB) ha adreçat una lletra al president del govern en la qual es demana la total abolició de la pena de mort en la legislació espanyola.

La Comissió de defensa dels drets de la persona i del lliure exercici de l'advocacia del Col·legi d'Advocats de Barcelona recollia el que, cada dia més, és un anhel popular quan, a la seva declaració del 5 de març, es pronunciava enèrgicament contra l'execució d'en Salvador Puig Antich, demanava la urgent abolició de la pena de mort i reiterava els acords del Congrés de l'Advocacia de León que va demanar al govern l'abolició de la pena de mort, la promulgació de l'Amnistia i la supressió de les jurisdiccions especials.

El govern feixista desafía la societat espanyola i es proposa de cometre més crims quan la indignació per l'assassinat d'en Puig Antich bull encara. La societat espanyola ha de deturar els feixistes i imposar la desaparició definitiva de la pena de mort.

Homenatge de lluita a Fernández Márquez

L'acte cívico-religiós convocat públicament a l'església de Pomar de Badalona el 31 de març per recordar en MANUEL FERNÁNDEZ MÁRQUEZ, obrer de la Tèrmica, assassinat el 3 d'abril del 1.973 llavors que amb els seus companys defensava la seva plataforma de lluita, va constituir una important manifestació popular de gran significació política.

La massiva presència de policia en jeeps i cavalls des de primera hora del matí no va aconseguir d'impedir que unes 2.000 persones omplissin l'església. En el curs de l'acte es va recordar el sentit de la lluita dels treballadors de la TÈRMICA en defensa dels seus drets com a homes i com a obrers, l'enfrontament amb les forces repressives com a conseqüència de la manca de llibertats, la mort d'en Fernández Márquez, el qui "murio porque el único argumento de nuestros opresores se le incrustó en el cuerpo" (com es diu en un poema anònim que pocs dies després del crim del Besòs va circular entre els treballadors de la Tèrmica). En el mateix acte es va recordar la recent execució d'en Puig Antich, el sentit del combat obrer i popular per acabar amb una situació en la qual aquests crims són possibles.

A la sortida de l'església els assistents, molts d'ells amb clavells vermells, varen desfilat davant de la vídua d'en Fernández Márquez. L'emoció era enorme, la tensió gran, les llàgrimes de la muller del treballador assassinat es varen unir a les d'emoció i ràbia de

molts dels presents. Després, amb la continuada presència de la policia a ambdós costats, la imponent manifestació silenciosa es va dirigir cap al cementiri. Grups de treballadors duïen grans corones "al nostre company Fernández Márquez". Quan passaven pels carrers, o en fer-ho pel costat d'un camp de futbol, es feia el silenci entre la població que sortia al carrer a veure què passava i s'interessava pel significat.

Al cementiri es varen dipositar les flors i les corones. En alguns grups algun treballador explicava el sentit profund de llur presència allà, la continuació d'una lluita per la llibertat, d'una lluita que continuarà fins a acabar amb l'explotació de l'home per l'home, fins a impedir que es pugui matar un obrer perquè exigeix pa per als seus fills.

Els assistents varen anar sortint en silenci del cementiri. Amb fermesa, amb dignitat. Varen evitar la provocació davant de la policia la qual, impotent per impedir-ho, va seguir el curs dels esdeveniments sense intervenir. Més d'un policia deuria reflexionar sobre com els estan utilitzant per protegir l'explotació dels treballadors, l'opressió de tots els drets.

Un gran acte de solidaritat. Un gran acte d'afirmació obrera i popular. D'afirmació de la lluita que continua, de la lluita que és possible, de la lluita que brolla de la consciència i combativitat del nostre poble.

NEGOCIACIONS DIRECTES AL METALL DE MANRESA

Manresa esdevé aquests darrers mesos una zona d'avantguarda en la mobilització obrera. El mateix butlletí informatiu de la CNS, del març, reconeix que al febrer la zona de Bages ha estat "la més conflictiva".

D'entre les múltiples i importants experiències de lluita, algunes de les quals hem recollit a les pàgines de TREBALL, volem referir-nos ara a la de la NEGOCIACIÓ al METALL.

A través de moltes assemblees als lo-

cals de la CNS, de les accions a les fàbriques, s'ha assolit de "desintegrar" la dinàmica de la CNS, d'imposar negociacions directes entre representants dels empresaris i representants dels treballadors (uns amb càrrec sindical i altres sense) elegits en una de les esmentades assemblees a la CNS. Negociació en la qual s'ha rebutjat la presència dels verticalistes malgrat fer-se en "llurs" propis locals i haver-los utilitzat com a "missatgers" per a preparar la negociació.

SEAT

Readmissió d'un acomiadat

En Xavier, "carretoner" a SEAT, havia estat acomiadat per l'acusació feta per un delator oficial (conegut guàrdia de Franco) de repartir "ASAMBLEA OBRERA". El magistrat va dictar la readmissió en no poder dur l'empresa més proves i pel fet de testimoniar varis treballadors que la presència d'"ASAMBLEA OBRERA" a la SEAT és un fet freqüent i que no se'n pot responsabilitzar en Xavier. Al cap de pocs dies l'empresa va enviar avís a aquest treballador que es podia reincorporar al seu lloc de treball.

Aquesta és una important victòria obrera. Dels treballadors de SEAT, de tots els treballadors. És en particular una victòria dels dirigents obrers recentment acomiadats, MARÍN i MORALES, que tant han fet per dur a tota la classe obrera i a l'opinió pública el problema de la repressió patronal. És una victòria de les accions que a la SEAT hi ha hagut aquesta mesos, accions no espectaculars però continuades, que han mostrat a l'empresa que la lluita podia esclatar qualsevol moment. I la SEAT ha preferit en aquest cas no presentar batalla i ha readmès en Xavier. Les Comissions Obreres de SEAT, els treballadors d'aquesta gran empresa barcelonina, valoren justament això com "gran victòria" i representa un estímul per a prosseguir la lluita reivindicativa i contra la repressió.

ASSEMBLEA DE COMISSIONS OBRERES

Uns 250 treballadors d'unes 70 empreses de Barcelona es varen reunir fa poc en una assemblea unitària de representants obrers.

L'assemblea va permetre la discussió de les perspectives de lluita a partir de les importants i recents experiències del moviment obrer. En les seves conclusions es varen apuntar les línies essencials de mobilització de masses en aquestes setmanes, de l'avang de masses cap al PRIMER DE MAIG.

Tèxtil-Ram de l'Aigua Una batalla no finida

S'ha signat ja el CONVENI del RAM DE L'AIGUA amb un augment del 17'5% aquest any i el 20% el que ve, amb altres petites millores relatives a les pagues de juliol i Nadal, reducció del període de prova i de l'horari de treball. No han estat satisfetes totes les reivindicacions obreres. Però allò que s'ha conque rit, la mobilització de masses que hi ha hagut, el fet d'haver aconseguit que aquesta important batalla es saldés sense ni un acomiadat o sancionat, ja és, si es comprèn, un punt de partença important per a avançar en la mobilització, coordinació i organització dels treballadors del tèxtil. Ja és una experiència important per a tot el moviment obrer.

Les últimes accions importants se situen en la setmana del 24 al 31 de març.

Dilluns 25 hi va haver ATUR GENERAL a MANRESA. L'atur havia estat decidit a nivell de tot el ram a la "província"; però les vacil·lacions d'alguns dirigents obrers, dels homes de la comissió deliberadora, les maniobres dels verticalistes, van impedir que l'acció s'esdevingués en altres llocs. A MANRESA l'atur es va defensar i afermar a través de la decisió dirigent dels treballadors d'AUXILIAR TEXTIL MANRESANA i d'assemblees de càrrecs sindicals al sindicat.

Dimecres 27 hi va haver una assemblea d'uns 400 treballadors tèxtils als locals de la CNS de Barcelona. S'hi va decidir un atur diari de 4 hores durant la resta de la setmana. L'entrada violenta de la policia als locals sindicals no va frenar la decisió de lluita, sinó que va reafirmar la combativitat obrera. L'endemà l'atur fou general: unes 30 empreses, uns 10.000 treballadors, unes 44.000 hores de vaga. I alhora la denúncia contra l'entrada de la policia. Denúncia que d'una banda han fet els mateixos verticalistes del tèxtil en cartes adreçades al governador civil, al ministre de la governació i al de "relacions sindicals". A les empreses els treballadors estan signant massivament la denúncia del mateix fet, tot afegint-hi la reivindicació del DRET D'ASSEMBLEA.

Aquesta vaga del 28 va precipitar la signatura del conveni. Ara es planteja recollir tota la rica experiència d'aquests mesos de lluita, la importància de les assemblees de treballadors i de càrrecs sindicals -sobretot quan van acompanyades de les assemblees i decisions de lluita dels treballadors a les empreses-, els piquets des de les fàbriques d'avantguarda a les altres, els cartells informatius a les fàbriques i als

barris obrers... Recollir aquesta experiència, aconseguir que sigui assimilada a nivell de masses, incorporar els nombrosos dirigents obrers que la lluita ha destacat per plantejar la imposició de les reivindicacions obreres pendents, per fer front als problemes d'aplicació del conveni -com és ara el dels plusos "absorbibles"-, per la solidaritat amb els 72 que la CATEX vol acomiadar...

ENSENYAMENT:

Un laude indignant

La Delegació de Treball de la "província" ha dictat laude (fet públic el 27 de març) en el conveni de l'ensenyament privat. Els treballadors demanaven equiparació salarial amb els mestres estatals; IRTP i seguretat social a càrrec de les empreses; estabilitat en el lloc de treball; de 30 a 35 nens per aula, etc. La patronal només acceptava un augment del 15%. El laude dona una solució vergonyosa: augment d'un 16% sobre el sou base, absorbible!

No és casual, doncs, que el dia 28 a la reunió d'enllaços convocada a la CNS de Barcelona assistissin 160 persones (més que cap altra vegada). El president Salinas, pressionat per la indignació dels presents, va proposar una nova assemblea per al 22 d'abril i una VAGA per al dia 25 per canalitzar el descontent. Seria un gravíssim error, malgrat les intencions demagògiques que tingui en Salinas, no aprofitar la seva proposta. La via ha de ser nomenar comissions que garanteixin la iniciativa i la coordinació mantenir alerta l'atenció dels ensenyants; difondre per totes les escoles i acadèmies la consigna de lluita. És indispensable donar una rèplica contundent a aquest "augment" irrisori.

A Terrassa, després del trencament de les negociacions, la patronal havia mostrat bona disposició i havia acceptat de negociar al marge de la CNS un conveni local. En una assemblea a Sindicats els ensenyants van elegir democràticament una comissió de 5 membres.

Els boicots als autobusos

Els boicots als autobusos que hi ha hagut a tres ciutats catalanes, Santa Coloma de Gramenet, Tarragona (els autobusos que van des del barri de Bonavista a la capital, uns 6 quilòmetres lluny) i Terrassa són, no solament una protesta contra l'elevació del preu dels transports, sinó una acció contra els augments de preus en general i contra els baixos salaris.

Unes tres setmanes ha durat el boicot de Santa Coloma, onze dies el de Bonavista, quatre dies el de Terrassa. La gent ha demostrat una fermesa i una combativitat que expressen el grau de malestar que existeix. En molts casos hi ha hagut enfrontaments amb la policia i s'han fet detencions.

A Bonavista l'empresa ha reduït l'augment inicial d'una pesseta a 50 cèntims.

Però no citem aquestes accions només com a notícia, sinó també com a exemple, com a estímul, com a via per aconseguir grans mobilitzacions populars. Pensem en què passaria si en comptes de tres poblacions en fossin una dotzena, si el boicot s'estengués a més línies de transport, a altres barris, a altres pobles... Pensem en la força que això donaria al moviment popular, en les conseqüències que podria tenir.

Denunciem...

la detenció a Terrassa de set joves acusats de pertànyer a la Joventut Comunista.

Es tracta de: Joan Vailès Escuder, Maria Pau López Gómez, Rafael Horcajada Gerrick, Joan Francesc Moreno Yera, Bartomeu Polaina Acuago, Rafael Berja Cortijo i Valentí García San Eufrasio.

Els funcionaris en lluita

Una de les expressions del descontentament dels funcionaris públics per les seves baixes retribucions i les freqüentment dolentes condicions de treball, són les accions, molt combatives, dels funcionaris eventuais i interins de l'Institut Nacional de Previsió de Barcelona.

Primer van ser uns aturs dels eventuais que reivindicaven augments de salaris i ésser de plantilla, almenys com a interins. Hi va haver represàlies per part del "patró-estat". Onze treballadors van ser traslladats de la central a altres llocs.

El dia 30 de març, a l'edifici central de Balmes-Granvia, hi ha una concentració (i, per tant, atur) d'uns 150, eventuais i interins plegats. Plantegen les seves reivindicacions comunes: augments de sous equivalents al personal de plantilla; passar tots a fixos; que torni al seu lloc i horari de treball un company al qual la direcció ha canviat l'horari de tarda pel de matí i això el perjudica perquè, com la majoria d'eventuals, és estudiant.

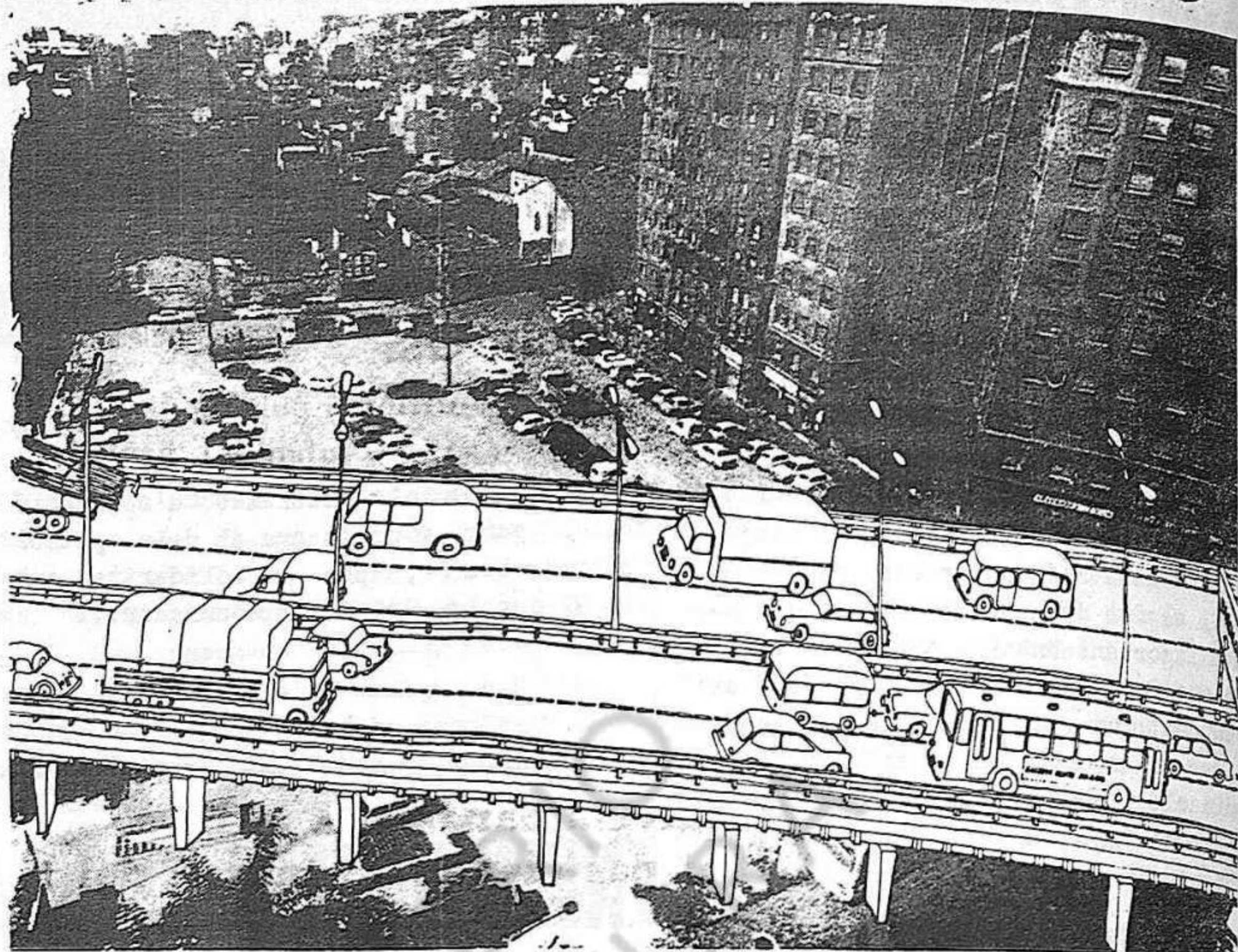
Malgrat la típica amenaça de cridar la policia no es van acovardir. En no voler rebre'ls la direcció, van donar un termini de 3 dies per rebre resposta.

Al cap dels 3 dies, el 2 d'abril, nova concentració a l'edifici central de l'INP. Aquesta vegada hi van també dels ambulatoris i agències i s'apleguen uns 250 segons la premsa.

La protesta aquest cop va durar potser dues hores o més. Es va presentar un inspector de la Delegació del Treball. La policia, que ja era fora amb jeeps un cotxe-ràdio, va entrar. Sembla que no va arribar a intervenir. El cert és que no va impedir l'acció.

Després de molt discutir, els empleats, ja gairebé a l'hora de plegar (faltava un quart), van tornar al treball després d'acceptar una proposta de la direcció de fer una propera reunió amb una comissió de treballadors.

«SALVEM LA PLAÇA DE SANTS»

A la barriada barcelonina de Sants es desenrotlla una vasta campanya contra el pas elevat previst a la Plaça Salvador Anglada que donaria a la plaça l'aspecte que presenta el dibuix, reproduït d'un full de denúncia editat pel Centre Social de Sants.

El programa exposat en aquest full és un exemple excel·lent de denúncia d'un urbanisme que menysprea completament els interessos vitals del poble, un urbanisme que concep la ciutat al servei primordial de la producció i de l'intercanvi i dona prioritat absoluta a les vies de comunicació i a la localització òptima (del punt de vista dels beneficis capitalistes) de les activitats productives en detriment de les condicions de vida de la població. El full ho diu ben clar:

"Els veïns de Sants diem:

- ★ NO a la desaparició de la plaça Salvador Anglada.
- ★ NO a una nova divisió del barri.
- ★ NO a més sorolls, fum i contaminació.
- ★ NO a més molèsties pels veïns i comerciants.
- ★ NO A UN PAS ELEVAT.

Els veïns de Sants diem:

- ★ SÍ a l'aprofitament públic de la plaça.
- ★ SÍ a jardins, jocs infantils, bancs i un adequat servei de conservació i vigilància.
- ★ SÍ a la recuperació de les Cotxeres del Tramvia i de la Casa del Rellotge.
- ★ SÍ A UN PAS SUBTERRANI."

Rectificacions

Repressió al Vallès Oriental. En la nota publicada al núm. anterior hi havia algunes inexactituds. Cap dels detinguts fou penjat pels peus, i els que van presentar denúncia van ser Emilio Martínez i Rafael Medina. Les tortures, això no obstant, van ser efectivament bàrbares: R. Medina fou cremat a la mà esquerra amb cigarretes; va passar tota una nit completament despul·lat en una habitació amb un fred espantós; li foren aplicades les tortures del "gat", la "granota" i el "pingüí". ATENCIÓ! La policia, per poder detenir en E. Martínez sense manament judicial, el va fer sortir de casa seva amb engany, fent-li creure que el seu cotxe

havia sofert un accident. Es una trampa que val la pena recordar per no caure-hi.

Portugal. En l'article LA REBEL·LIÓ EN L'EXERCIT PORTUGUÈS es va ometre per error l'últim paràgraf, que reproduïm per la seva importància:

"Els comunistes catalans, solidaris amb la lluita dels pobles de les colònies portugueses per la seva independència i amb el combat del poble portuguès per la llibertat, saludem amb alegria la incorporació a aquest combat d'una part dels oficials, en la qual veiem un precedent a tenir en compte i un estímul per al nostre treball polític destinat a guanyar el suport dels membres de les Forces Armades per a un canvi democràtic".

Campanya dels 3 milions

JA EN TENIM 2!

Llista nº 6

Comarca 9, 8.328 ptes; Comarca 10, 4.044 ptes; Comarca 15, 10.914 ptes; Comarca 20, 8.142 ptes; Comarca 30, 6.000 ptes; Comarca 40, 5.083 ptes; Comarca 41, 1.080 ptes; Companys de F., 2.826 ptes.

Total: 46.417 ptes.

JOVENTUT COMUNISTA DE CATALUNYA: 600 ptes.- **BARCELONES:** Barcelona (Ctè.de Barcelona i 9 sectors), 99.900 ptes; L'Hospitalet, 19.368 ptes; Badalona, 10.009 ptes; Sant Adrià de Besòs, 1.400 ptes.- **VALLÈS OCCIDENTAL:** Sabadell (3 lliuraments), 8.175 ptes; Terrassa, (3 lliur.), 16.093 ptes; Cerdanyola-Ripollet (3 lliur.), 2.697 ptes.- **BAIX LLOBREGAT:** Cornellà-Sant Joan Despí (2 lliur.), 5.007 ptes; Sant Feliu-Molins de Rei, 1.970 ptes.- **TARRAGONA:** 1.470 ptes.- **BAIX EBRE-MONTSIÀ:** Ametlla de Mar, 163 ptes; Amposta, 1.495 ptes; Sant Carles de la Ràpita, 980 ptes.- **CEL.LULA DEMOCRÀCIA:** (9 aportacions), 3.981 ptes.

Total: 173.308 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C.: 20 aportacions, 13.575 ptes; Amic Nace, 5.000 ptes; 2 companys metges de la "província" de Girona, 1.000 ptes; Un matrimoni de Girona, simpatitzants del P., 700 ptes; Montserrat i família, 500 ptes; M i MT, 1.000 ptes.

Total: 21.775 ptes.

Total de la llista 6: 241.500 ptes.
Suma anterior.....1.805.457 ptes.
Suma i segueix.....2.046.957 ptes.

AJUT ALS PRESOS

L'Hospitalet, 3.500 ptes; Sant Adrià de Besòs, 170 ptes; Cerdanyola-Ripollet, 350 ptes; Sant Feliu-Molins de Rei, 125 ptes.

El treball de solidaritat

L'organització de la solidaritat als represaliats es manifesta com una necessitat i un impuls de les lluites. En aquest sentit valorem l'activitat de les comissions de solidaritat que, en els seus anys d'existència, han fet un gran esforç per a coordinar les accions de solidaritat, impulsar-les, garantir la indiscriminació de l'ajut i, fonamentalment, facilitar la incorporació de tots els sectors a l'activitat solidària.

En aquesta tasca han tingut una destacada participació els nuclis catòlics que han facilitat la bona entesa dels diferents nuclis polititzats i han aconseguit captar, juntament amb els altres participants de l'activitat solidària, les aportacions de sectors ciutadans i populars no iniciats en la lluita.

Malgrat que durant aquest darrer any 1.973 les comissions de solidaritat han recollit i distribuït alguns milions de pessetes, la seva activitat, al nostre entendre, no ha tingut la projecció i l'amplitud que la realitat política feia possibles. En concret, creiem que no s'han estès prou per ciutats i pobles, barris, universitats i comarques, ni tampoc s'han arrelat aprofitant les possibilitats en el seu marc respectiu d'actuació, cosa que, d'haver-se realitzat, hagués permès de doblar no solament els diners recollits sinó també la participació de les masses a l'activitat solidària.

Davant d'aquesta realitat els comunistes pensem que se'ns planteja la necessitat de reflexionar sobre la incidència de la lluita solidària en la lluita política que com a partit impulsem.

No és en va recordar que per al nostre Partit l'etapa actual de la lluita política té com a perspectiva, quant a la relació entre els sectors d'oposició al règim, la consecució d'una alternativa democràtica en la qual participi qual sevol sector interessat en un canvi. Ésser conseqüents amb això ens obliga a concebre la confluència de sectors i forces diverses en el treball de solidaritat com a una confluència positiva, no solament en el marc del propi treball de solidaritat en el qual aquesta confluència pot ser fins i tot imprescindible, sinó també en el marc de l'activitat política general, ja que facilita una pràctica de treball unitari, llima divergències entre sectors i els convenç de la

possibilitat d'una feina conjunta per unes facetes concretes, prèviament establertes i acordades.

Sense oblidar l'aportació que en aquest sentit fa fonamentalment la lluita de la classe obrera, valorem l'aportació que també hi fa l'activitat solidària, ja que aquesta permet la fàcil participació de les masses a una activitat política i la progressiva definició enfront del règim.

Per concloure aquesta valoració del treball solidari creiem necessari de fer referència als mètodes de treball de les comissions de solidaritat, per explicar la nostra posició amb vista a les noves possibilitats polítiques que el govern Arias pot representar.

En concret, en aquests moments és possible d'utilitzar en el treball solidari la premsa legal, com ens ha demostrat el cas d'en Puig Antich; ens és possible d'impulsar assemblees i discussions públiques a la major part de centres legals, barris, empreses, ja que els problemes a debatre-hi són més coneguts per la majoria dels ciutadans; en definitiva, ens és possible d'estendre la participació en l'activitat solidària quan el propi govern, encara que amb altres intencions, està fent demagògia amb la paraula participació.

És per això que proposem que el treball solidari es faci amb l'esperit d'anar guanyant terreny al règim repressor. És a dir, d'anar aconseguint la incorporació de sectors que, fins ara, no s'havien definit públicament contra la repressió, d'anar incorporant nous barris, noves comarques, nous centres d'estudi, d'anar incorporant, en definitiva, el poble en general.

Ho aconseguirem si els nostres mètodes són oberts, públics, si són mètodes que donin facilitats per a conèixer els fets repressius i les abundants opcions de lluita contra aquests que els ciutadans tenim.

Creiem, en definitiva, que si comprem la importància d'aquesta lluita i ajudem a impulsar-la i orientar-la, podem contribuir com a Partit a un avanç de tot el poble cap a la democràcia i el socialisme.

J. SARRÓ

L'ensenyament en ebullició

Les universitats i els instituts han estat escenari de lluites i accions importants les últimes setmanes.

El decret que implanta unes proves d'ingrés a la universitat abans inexistents ha provocat un profund malestar entre alumnes i professors. 700 alumnes de COU de Lleida, centenars d'alumnes de 20 centres oficials i privats de Barcelona, de 2 centres d'Hospitalet i un de Santa Coloma, han adreçat cartes a la premsa manifestant la seva protesta a finals de març. A primers d'abril ho han fet 266 alumnes de l'Institut Infanta Isabel de Barcelona, i 150 estudiants de sisè i de COU de Tarragona s'han manifestat davant d'un Institut d'aquesta ciutat.

Aquesta protesta, que s'insereix en una àmplia mobilització dels alumnes a tot Espanya, ha rebut el suport de la Federació Diocesana de Pares de Família i Pares d'Alumnes de Barcelona (en una declaració que demana que el COU doni l'accés directe a la universitat) i del Col·legi de Llicenciats de Catalunya i Balears, que, en una Junta extraordinària celebrada el 4 d'abril, s'ha pronunciat contra aquestes proves d'accés, per la retirada del projecte de llei de selectivitat i per mesures que millorin el nivell educatiu general (que van des de l'escolarització total fins a la millora de les condicions de vida i de treball dels ensenyants).

A les universitats barcelonines s'han produït preses de posició democràtiques d'estudiants i professors.

El 27 de març va entrar a la Facultat de Dret (Univ. Central) la policia a disoldre una assemblea d'estudiants. Uns estudiants van ser detinguts. El catedràtic Entrena, en interessar-se pels fets, va ser obligat a lliurar el seu carnet d'identitat. Catedràtics i professors van suspendre aleshores les classes i van redactar una protesta al rector, responsable de l'entrada de la policia. Aquesta presa de posició d'uns catedràtics habitualment insensibles a la repressió quan les víctimes en són els estudiants, mostra fins a quin punt el rector-policia Carreras es va quedant sol amb la seva política de pura repressió.

Professors no numeraris de Lletres (Autònoma) es van pronunciar el 27 de març, en una assemblea, per la retirada del projecte de llei de selectivitat, la retirada de la policia, l'autonomia, els drets de reunió i expressió i la retirada immediata de totes les sancions. El 2 d'abril es reunien els de Lletres de la Central en presència del vice-rector Alsina i es pronunciaven en un sentit anàleg.

Estudiants de la Universitat Central han celebrat un original referèndum sobre la gestió del rector Carreras Llansa. Els resultats han estat: Econòmiques 700 per la dimissió, 30 en contra i 80 abstencions; Ciències 1.140, 50 i 150 respectivament; Lletres 550, 50 i respectivament.

A diverses facultats de l'Autònoma s'han celebrat eleccions democràtiques entre els estudiants per enviar representants a les juntes de facultat. La participació hi ha estat molt elevada i les eleccions s'han efectuat sobre bases polítiques molt clares. S'ha discutit explícitament l'alternativa democràtica de l'Assemblea de Catalunya.

Els dies 1 i 2 d'abril els 400 alumnes de l'últim curs (Pràctiques) de l'Escola de Magisteri de Barcelona (pla 1967) van fer vaga reclamant el pagament de 3

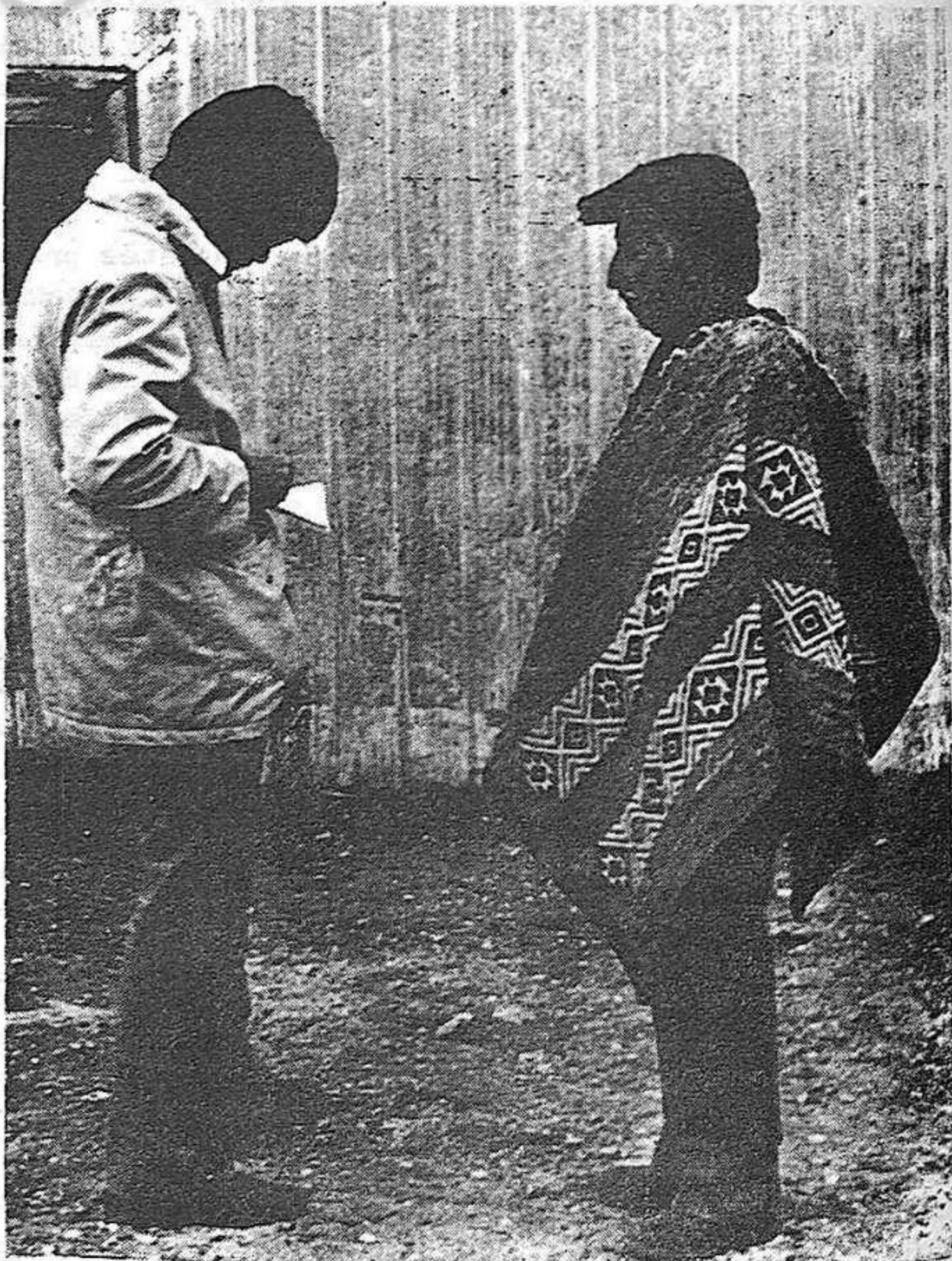
mensualitats que se'ls devia. Han aconseguit que se'ls comenci a pagar.

Més enllà de les declaracions buides dels "responsables" del ministeri d'Educació, els professors no numeraris i mestres lluiten per les seves condicions de treball. Els estudiants, professors i pares comencen a donar una resposta adient a la "contrareforma" del ministeri, que ha començat a materialitzar-se amb el decret sobre el COU i el projecte de llei sobre selectivitat. Finalment, la batalla per la democràcia i contra la repregió, implícita en cada lluita, fa nous progressos. Cal saludar, particularment, els avenços fets pel moviment estudiant de cara a una superior articulació democràtica, que li ha de permetre jugar més plenament el paper que li correspon en el combat contra la dictadura.

Tots amb Xile!

El poble de Xile no s'ha rendit. Sota la dictadura sagnant de la Junta Militar, malgrat els assassinats, tortures i persecucions, els nostres germans xilens no capitulen. Ho veiem en actes com són l'enterrament de Pablo Neruda o el de José Toha, que fou ministre d'Unitat Popular, "suïcidat" pels feixistes. El 17 de març unes tres mil persones varen retre el darrer homenatge al dirigent popular. El fèretre fou conduït per antics parlamentaris. La multitud va cantar la Internacional i va ressonar repetit i potent el crit tan conegut: "EL POBLE UNIT MAI NO SERÀ VENÇUT!".

A Xile la repressió continua. Ajudem el poble xilè a vèncer-la i a reconquerir la llibertat!

Luis Corvalán, Secretari General del Partit Comunista de Xile, conversa amb l'únic periodista que ha estat autoritzat a entrar a la presó de l'illa Dawson.

Luis Corvalán és un de tants als quals la Junta feixista vol exterminar. Salvem el company Corvalán! Salvem tots els revolucionaris i demòcrates xilens empresonats!